

EROSOP

Zara Cox

Minciunile seducției

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta:
Faber Studio
Galvus/Getty Images/ © Vincent Besnault

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușatolu
Anca Baraboi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COX, ZARA
Minciunile seducției / Zara Cox; trad. din engleză de
Oana Dușmănescu. - București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0538-0

1. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.m

Titlul original: *Beautiful Liar*
Autor: *Zara Cox*

Copyright © 2016 by Zara Cox
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Partea întâi

Q

1

Castingul

Aprilie 2015

N-am niciun motiv să fiu aici. N-am nevoie să fac asta.

Nu din nou.

Am mai mult decât suficient și mă descurc cu ceea ce am. Ar trebui să pun capăt lucrurilor acum.

Asta-mi tot spun de câteva luni bune înapoi.

La naiba, pe cine păcălesc?

N-o să mă satur *niciodată*. Trebuie să plătesc pentru ce a făcut cu absolut tot ce pot smulge de la el.

În plus, am coaie destul de mari ca să recunosc că mă atrage adrenalina. Plăcerea întârziată face parte din acest joc. E o dependență. În lumea mea plictisitoare, unde totul îmi vine la nas când pocnesc din degete, momentele riscante de genul ăsta trebuie prețuite. O să dispară cât fluturi o dată din gene. Ca orice altă plăcere din viața mea.

Mă uit la ceas.

5:58 p.m.

Mă ridic de pe canapea, mă plimb pe holul lat și intru în camera goală. Nu e complet goală, dar ar putea fi. Nu m-am deranjat să decorez de când am cumpărat apartamentul acum șase luni, când am încheiat perioada petrecută la Boston și m-am mutat înapoi la New York. Ca și cum subconștientul meu ar fi știut că-mi va servi acestui scop.

Ajuns în mijlocul camerei, iau telecomanda de pe masă și apăs pe butonul *Power*. Trei ecrane se trezesc la viață. Mă așez pe fotoliul de piele pe care l-am pus mai devreme aici. Trei fețe se holbează la mine. Întinericul și oglinzile fac să nu mă vadă clar. Chiar dacă mă văd, masca mea e la locul ei. Îmbrăcămintea neagră și mănușile de piele îmi completează deghizarea.

Anonimatul este cheia. Sunt prea celebru pentru ca așa ceva să fie acceptabil. Sau cel puțin acceptabil în acest moment. Cine știe ce se va întâmpla peste o lună, două? În fiecare zi mă lupt cu acest impuls. S-ar putea să mă trezesc mâine și să decid că a venit momentul să cedez și să-mi dezvălui planul.

Nu mi-e rușine să merg pe calea asta ca să obțin ce-mi doresc. Departe de mine așa ceva! De fapt, în acest proces, autodistrugerea este exact ce urmăresc. După ce termin aici, nu vreau să mai rămână absolut nimic care să poată fi susținut sau revitalizat.

Totuși, deocamdată, rolul meu public face parte din marele meu plan. Și, de vreme ce păcatele mele sunt deja nenumărate, n-am deloc scrupule să le înmulțesc și să recunosc că-mi place cealaltă viață a mea. Faptul că-mi păstrez secretă identitatea aduce un plus de suspans.

Pentru mine, e vorba numai de suspans. Fără el, risc să mă scufund prematur în abisul întunecat. Abisul pe marginea căruia stau deja, după cum m-a tot prevenit psihoterapeuta mea.

Ea crede că e o adevărată revelație vestea asta pe care mi-a dat-o acum trei ani. Habar nu are că mă holbez în acest abis de când aveam 15 ani. Mă holbez în adâncurile lui de atâta timp, încât am devenit una cu el. Suntem unul și același. Nu ne-am făcut încă ultimul număr, însă e doar o chestiune de timp.

Am 28 de ani.

Nu voi apuca 30.

E ceva inevitabil, așa că-mi satisfac toate plăcerile cât mai pot.

— Aveți fiecare scenariul în fața voastră. Când vă spun eu, citiți-l cu voce tare. Tu prima, Pandora.

Folosesc un aparat care-mi distorsionează vocea deoarece glasul meu natural are un timbru răgușit care m-ar da de gol. Pentru că sunt cine sunt, mi-au fost vârate camere de filmare în față mai des decât am făcut sex. Și asta spune ceva.

Pandora — ce nume idiot, la naiba! — chicotește și dă din cap nerăbdătoare, legănându-și buclele blonde. Iritat, mă abțin totuși să mormăi și o trec pe lista cu *poate*.

— *Pot să pun mâna, spuse el.*

Ea chicotește din nou.

Zece secunde mai târziu, o trec pe lista cu *nici gând* și apăs pe butonul interfonului. E condusă afară, iar eu mă uit la următoarea față.

Roșcata se uită fix în camera de filmat, cu buzele pline parcă spunând *am-fost-născută-să-ți-o-sug*. Recunosc că lumina o avantajează, dar are ochii prea dilatați. Prea verzi. Fixez camera și o studiez mai îndeaproape.

— Ce culoare sunt ochii tăi? Și nu-mi spune că sunt verzi. Văd marginile lentilelor de contact.

Se înroșește în obraji.

— *Ăăă... sunt cenușii.*

Verific notițele de pe tabletă.

— Missy, asta e numele tău real?

Confirmă din cap cu hotărâre.

— Ai citit *brief*-ul?

— *Ăăă... mda, răspunde ea, cu o urmă de mirare în glas.*

Asta clar e proastă.

— Ce scria acolo despre minciuni?

Aerul ei de *pot-să-ți-o-sug* dispăre.

— Sunt doar niște lentile de contact...

Se apleacă în față, aproape dărâmand camera cu balcoanele ei imense.

— Uite, pot să le scot...

— Nu, nu te mai obosi. Interviuul s-a terminat. Te rog să pleci, îi poruncesc cu cea mai normală voce și apăs pe butonul interfonului.

E posibil să fiu un pic dezaxat, să mă potrivesc cu nu știu ce spectru despre care terapeuta mea tot bate câmpii, dar mama — Dumnezeu să-i odihnească sufletul curat — m-a învățat să fiu un gentleman. Mama e acum hrană pentru viermi, dar asta nu-i un motiv să n-o onorez cu un strop de politețe.

Missy face botic, apoi întredeschide buzele, de parcă ar vrea să-și susțină cauza. Bodyguardul masiv care intră în cameră și o bate pe umăr o convinge că acum cuvintele nu mai au niciun rost.

Mă întorc spre ultimul ecran.

Fata privește în pământ. Genele îi sunt suficient de lungi ca să mă întreb dacă iar am de-a face cu un fals. Oftez, apoi îi privesc tot chipul. Nu e machiată deloc sau foarte puțin. Are buzele pline, lucioase. Iau telecomanda ca s-o analizez pe tipă mai îndeaproape. Are o alunțiță pe partea stângă a feței, chiar deasupra buzei de sus. Nu e falsă.

Măresc imaginea ca s-o examinez și în rest. Tricoul ei gri e uzat până aproape de destrămare, iar omoplații îi sunt cam proeminenți. Malnutriția nu e ceva care să placă publicului, dar această problemă poate fi ușor rezolvată.

Spre deosebire de fetele dintre care am ales înainte, ea nu pare să fie genul BDSM. Pentru o secundă, mă întreb cum se face că anunțurile mele atât de atent plasate au scos-o la suprafață pe fata asta.

Pe sub tricou, pieptul i se ridică și coboară în ritm cu respirația egală, dar la gât pulsul rapid o dă de gol. Apropii bătăile pulsului din telecomandă. Are pielea netedă, aproape mătăsoasă, și câteva fire de păr de culoare blond-caramel.

Are ceva care mă face să mă trag mai aproape, pe marginea scaunului. Îmi place cum dă impresia că e stăpână pe sine. Majoritatea oamenilor tremură în fața camerei. Mă uit peste biografia ei de ființă scheletică.

— Lucky.

Ridică privirea încet. Flutură din gene. Culoarea ochilor săi e o combinație de verde și cafeniu, mai întunecați pe margine, ceea ce le

dă vitalitate. Nu știu exact ce anume, dar ceva din strălucirea privirii ei îmi trezește interesul.

La naiba, dacă aș avea inimă, aș jura că tocmai a uitat o clipă să mai bată.

— Țsta e numele tău real?

Ridică din umeri.

— Ar putea fi, murmură ea.

Să-mi bag picioarele, iar am o mincinoasă în fața ochilor.

— O fi sexy să fii misterioasă dacă ai participa la o audiție pentru următoarea Bond Girl. Dar aici nu merge așa. Spune-mi numele tău adevărat. Sau pleci.

— Nu.

Vocea ei e răgușită într-un fel sexy, suficient cât să-mi abată atenția o secundă înainte de a realiza ce răspuns mi-a dat.

— Nu?

— Cu tot respectul, tu te-ascunzi în spatele unei camere și dai ordine. Am înțeles că tu faci cărțile la bairamul ăsta. Dar n-o să-ți spun din capul locului totul despre mine. Numele meu, pentru scopul acestui interviu, e Lucky. Poate că nu e cel oficial, din certificatul de naștere, dar mi se spune așa de când aveam cînșpe ani. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Ei bine... la naiba! Observ cu o surprindere detașată că aproape zâmbesc.

Îmi trec un deget înmănușat peste buze, oscilând între a o lăsa să scape nepedepsită după ce mi-a vorbit în felul acesta și a-i da papucii.

Desigur, mă intrigă. Și voi afla toate adevărurile relevante despre ea înainte să semneze contractul, dacă vom ajunge la așa ceva. Dar ca să meargă treaba, trebuie să asculte de mine fără să pună întrebări.

— Ridică-te! Îndepărtează-te de cameră până ajungi la perete.

Se ridică fără comentarii, ceea ce mă face să redevin binevoitor cu ea. Dă scaunul la o parte din calea ei și se îndepărtează încet. Marginea tricoului ei lălău cade peste talia jeansilor uzați. Chiar înainte de a se expune în întregime în fața camerei, îi observ silueta

în formă de clepsidră, în ciuda staturii sale mignone. E o fată din reclamele anilor '50 îmbrăcată în haine ieftine. Are sâni plini, dar nu imenși, coapse și gambe suficient de modelate ca să întoarcă privirile și pielea de o nuanță naturală aurie, ceea ce poate însemna că a fost crescută în Vestul Mijlociu.

Are un potențial care ar reuși să te facă knockout... dacă-i dai să mănânce bine de câteva ori.

Dar am văzut multe și am făcut destule în viața mea sucită ca să știu că nu trupul ei va atrage atenția. Ci privirea. Secretele și umbrele pe care se căznește să le ascundă. Aproape că o mănâncă de vie.

Nu dau doi bani pe secretele ei. Dar șansa să-mi bat joc de ele... să mă distrez bătându-mi joc de ele, să le expun în fața camerelor, aprinde în mine o flacără sinistră.

— Întoarce-te, desfă-ți părul!

Degetele îi tresar; se întoarce cu fața la perete. Cu o mână își desface părul prins în creștet.

Pletele blond-caramel i se revarsă pe spate. Părul îi e suficient de des cât să-mi pierd mâinile în el. Buclele îi ajung până la talie, iar vârfurile tocite ale firelor de păr îi ating fundul perfect rotund.

O privesc câteva minute, apoi rostesc la microfonul care-mi distorsionează glasul:

— Ai vreun semn din naștere despre care ar trebui să știu, Lucky?

Se lasă tăcerea după întrebarea mea. Spatele i se încordează, apoi fata se străduiește să se relaxeze.

— Da.

— Unde?

— În partea de sus a coapsei, răspunde ea.

— Arată-mi, spun, deși nu e neapărat nevoie să văd semnul.

Specialiștii mei în machiaj, atent selecționați, pot ascunde orice urmă inestetică.

Ea se întoarce ușor. Mă aștept să-și lase privirea în jos sau să dea un semn că e stânjenită, dar ea se uită fix la cameră și începe să-și desfacă nasturii jeansilor. Deschide și fermoarul și-și coboară

pantalonii peste șolduri. Chilotul ei alb de bumbac este simplu și deloc sexy. Cu toate astea, privirea îmi cade pe materialul lejer care-l acoperă vulva.

Văd și părul de sub chilotul de bumbac.

Mă folesc pe scaun, dar nu-mi ating penisul întărit în prohab. Masturbarea e pierdere de vreme. Ori fut, ori nu. E foarte simplu.

Ea își coboară jeansii până la genunchi și-mi arată piciorul drept. Cercul roșu de pe interiorul coapsei e destul de vizibil ca să trebuiască acoperit. Bag asta la cap.

— Mulțumesc, Lucky. Poți să te-mbraci.

O undă de surpriză îi apare pe chip, dar își trage iute pantalonii pe ea. Când termină, rămâne cu mâinile pe lângă corp.

— Acum să vedem dacă ești telegenică. Dă-ți părul într-o parte și vino mai aproape. Pune-ți palmele pe birou, apleacă-te în față, dar nu te așeza.

Îmi urmează întocmai instrucțiunile. Potrivesc camera în unghiul care să-i surprindă cel mai bine chipul.

— Ești gata?

Ea dă încet din cap.

— Tocmai ai intrat într-un bar. Nu mă cunoști. Dar mă vezi stând într-un colț și bând un whisky. Și eu te văd. În toată splendoarea ta. Fiecare fantezie pe care ai avut-o vreodată. Sunt gata să ți-o ofer. M-ai găsit, Lucky, tipul care vrea să ți-o tragă mai mult decât vrea să respire. Mă vezi?

Nările îi freamătă ușor.

— Da.

— Bravo! Uită-te la cameră. Nu clipi. Arată-mi ce vreau să văd. Convinge-mă că meriți un futai! Convinge-mă că meriți să mor pentru tine!

Își lasă pleoapele-n jos, chipul îi este contemplativ, dar nu clipește și nici nu-și pierde concentrarea. Încet, expresia dezinteresată devine captivată. Ridică pleoapele și se transformă într-o sirenă cu ochi verzi. Pare fascinată, neclintită. Întredeschide buzele

de un roz-aprins, dar nu-și strecoară limba printre ele, așa cum mă așteptam. Doar... respiră. Inspiră. Expiră.

Înghite în sec — o mișcare scurtă care-mi atrage atenția asupra gâtului ei, apoi mai jos, asupra sânilor. Fascinat împotriva voinței mele, îi privesc sfârcurile care se întăresc sub bluză. Înfinge încet degetele în lemnul dur și fiecare respirație devine o dorință tăcută.

Inspiră... Trage-mi-o... Expiră... Trage-mi-o...

Inspiră... *Trage-mi-o...*

Expiră... *Trage-mi-o...*

Rămân neclintit, chiar dacă degetele mă mănâncă și-mi tresar, și mușchii îmi ard de un neastâmpăr pe care nu l-am mai simțit de multă vreme.

O văd cum flirtează cu camera de filmat, cum trupul i se încordează de-atâta tensiune senzuală. Ochii i se măresc din cauza nevoii de a clipi, dar nu o face.

Stă nemișcată, cu pumnii strânși și pur și simplu emană sex. Ochii i se umezesc și o lacrimă i se scurge pe obraz. Această privești este ciudat de cathartică, un mic orgasm. Mă cufund în fotoliu.

— A fost destul de convingător. Poți să iei loc, Lucky.

Clipește rapid înainte de a se așeza din nou pe scaun. O mișcare rapidă cu mâna peste obraz și lacrima n-a existat niciodată. Nici promisiunea unui futai senzațional pe care o avea pe chip acum o clipă.

Talentul ei actoricesc e remarcabil. O clipă, nu sunt sigur dacă asta e o chestie bună sau o chestie rea. Nu vreau să fie prea cizelată. Alung acest gând și mă uit pe notițele despre ea.

— La adresă ai scris un motel?

Adresa aceasta din Queens nu mi-e cunoscută, dar lanțul de moteluri e unul foarte prost. Îmi ascund repulsia și aștept răspunsul.

— Am venit în oraș de curând. Nu am deocamdată o adresă permanentă.

Tainele din ochii ei, hainele ponosite, părul ciufulit și păsărica nerasă încep să-și spună povestea. Poate fi suficient de curajoasă